

като чю това подскочи отъ радостъ, и на часа наброи жълтиците на Хаджи Иванча, и въ сѣщото врѣме и той му отпусна Юсуфача.

Кой каквото прави, такова намира.

Искусенъ крадецъ и глупавъ старецъ.

Еднажъ единъ старецъ бѣше натоварилъ магаренцето си съ дърва и отиваше на пазарѣтъ да ги продава, и отъ дългия пътъ бѣше се уморилъ много та седна на една поляна да си почине: а въ сѣщото врѣме и заспа. Тамъ около него играеха едни немирни дѣца, които намислиха да откраднѣтъ на дѣдо магаренцето. Едно отъ тѣхъ каза: извадете оглавника на магарето и наметнете ми го на шията; извадете му и сепарѣтъ съ дървата и турете ги на гърбѣтъ ми, на закарайте въ градѣтъ магарето та го продайте, а дѣдо като се събуди азъ ще са расправа съ него. Речено и свършено. Слѣдъ малко врѣме събужда се стареца и що да види, — на мѣсто магаре глѣда чловѣкъ вър-